

Naar Julekjernen lændes.

Drem paa Nattens mørke Baggrund stiger der et dejligt Billed — Det er Stjernen fra det Høje, Stjernen over Vestskehem! Det er Raaden fra det Høje, som til Støvet sig vil løse — Lyset fra Guds Jaderøje, som i Natten vælger frem!

Julekjernen er den evige Billed — Syndenattens mørke Baggrund! — Det er toner fra det Høje — Fred paa Jord og Fred paa Jord! — Fred for alle unge Hjertes — Fred trods alle tunge Smertes — Derfor straaler Julekjerne stærkt over Juleens Gavebord!

Se, i Staden store Herberg var der ikke Plads for Jesus — Bort i Natten, træt og modig, maa den rene Moder gaa — Men det Barn, han sit tør falde, han har Herberg til os alle — Som fristes, som falde, gaar til ham og banker paa!

Stund jer hjem til Julemen fra de mørke, vilde Beje — Vid — til eders bange Fodtrin naar han selv og lyfter spændt! — Er træge! Er sene! Stom! jeg kan ej seje ene! Der er lys paa alle Grene, Julelys jeg selv har tændt!

Lad ham ikke fæa og vente! Vid — den første svage Banker Naar hans Hjerte til at frødes, fuld af Tak og fuld af Bøn! Bort fra mørke, Synd og Gruen, ind, hvor Kærlighed er Luen — Ind, til Hest i Julefuen hos den store Konges Søn! Sigris Saabye.

Dydeligt.

Ugaa en Julehistorie.

Det var Aaret 1863. Der havde staaet et Slag mellem Nord- og Sydstaternes Hæere, en ung Oberst var dødlig saaret bleven bragt til Hospitalet, der var gaaet Koldbrand i Saaret. Man havde sendt Bud til den faarede Hæder. Da han kom hen til Sønnens Seng, spurgte denne ham: „Har, har du talt med Lægen?“ „Ja.“ „Svad sagde han?“ „Ja, William, jeg kan jo ligejaa godt sige det ligend. Han sagde, der var intet Haab. Du kan i det højeste leve 4 Dage, men du kan ogsaa dø i Dag.“

„Du er bange for at dø? Du spoler dig stuldig overfor den hellige Gud?“ „Ja, ja, du ved, jeg har levet uden Gud, og du ved, hvordan der er i Hæren. Tror du, jeg kan faa Tilgivelse?“ Hæderen sad lidt som i dyle Tanker; hvorledes kunde han tale rigtig tydelig til sin døende Søn? „Kan du huske,“ sagde han endelig, „at du engang for mange Aar siden en Dag kom hjem fra Skolen; du havde Brev med fra Læreren. Hoori han klagede over dig. Jeg standte paa dig, du blev vred og hidsig — du husker det maaske nok?“ „Ja, jeg ser, har. Jeg har bedrevet dig mange Gange siden den Dag.“

„Men kan du faa ogsaa huske, at du siden kom ind til mig, tog mig en Halsen og sagde: „Har, jeg er saa bedrevet over, at jeg var faad imod dig før; kan du tilgive mig?“ „Ja, jeg husker det godt, jeg husker ogsaa, at du saa saa kærligt paa mig og sagde: Jeg har allerede tilgivet dig det, min Dreng, og saa lysede du mig. Jeg har aldrig kunnet glemme dig det, har.“

„Netop saadan maa du komme til Gud. Sig ham, at du er bedrevet over din Synd, ligesom du den Dag sagde det til mig. Han er tyfinde Gaae mere villig til at tilgive dig det altsammen end jeg var. Han har jagt det tydeligt og klart: „Saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have et evigt Liv.“ Kom til ham i hans Søn Navn. Du maa stole paa hans Ord, som du den Dag stode paa mit.“

„Er du vis paa, jeg maa komme?“ „Jeg har vidst bedre; lige fra min Barndom har du vist mig Vej til ham, men jeg vilde ikke.“ „Jo, du maa. I hans Navn, der fødtes Julenat, maa du komme. Der staaer skrevet: „Vi have Frieid til at indgaa i Helligdommen ved Jesu Blod.“ Der er ikke nogen anden Maade. Han har sagt det saa bejamt: „Derfor vi befender vore Synder, er han trofast og retfærdig, at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed.“

„Har, jeg vil prøve at tro det. Tak, at du kom. Tak, at du fortalte mig det saa tydeligt.“ Den unge Mand sagde sit Hoved tilbage paa Puden, hans Årester var udtømte. „Har,“ hviskede han, „du maa ikke græde mere. I Jesu Navn vil jeg gaa til Gud. Jeg vil tro hans Ord, som jeg engang troede dit.“ Hæderen knælede ned med Sønnens Haand i sin, bad for sin Søn, sagde hans Legeme og Sjæl over den naabige Guds Arme.

Det gik dog anderledes, end de to havde tænkt den Dag. Lægen kunde ikke forlæte det, men den unge Mand syntes at faa ny Kraft. „Ja, Sr. Doktor, jeg begriber det ikke selv, jeg har det meget bedre. Men det første er at min Hæder har fortalt mig, hvorledes jeg kunde finde Raade hos Gud. Jeg følger mig saa lykkelig nu.“ Den følgende Morgen blev Binded taget af. „Det er et helt Mirakel,“ sagde Lægerne til hinanden. „Koldbranden er borte op. Obersten kommer sig.“

Da den unge Oberst kom sig. Han var i Svendens Næsten af sit Liv, men hvad den Jul bragte ham af Nykke, har han aldrig siden mistet. „Meget alvorlige“, svarer Hæderen med høfjellig Tonefald. „Men jeg har Tillid til Forsynet, som under min lange Regjerings Tid ofte naadigt har staaet mig bi. Det gælder om ikke at fortvivle.“

„Hoffet her i Montenegro synes efter mange samstemmende Vidnesbød at være meget udbildet.“ „Under min 49-aarige Regjering har jeg aldrig set det saa beveget som nu. De maa tro mig, mine Herrer, naar jeg siger Dem, at det ikke har været helt let at holde det tilbage fra hofflige Beslutninger. Jeg takker Gud, at mit Hoff er mig saa hengivent og saa lydigt. Men hvad har jeg ikke ogsaa maatte iætte ind paa at bevare Fæden? Egentlig er det utroligt, at man har kunnet byde mig den Beskedning, der er bleven mig til Del. Jeg vil ikke bringe iærte Ord — thi til hvad Nytte? Men det er vel heller ikke for meget at sige, at man berøp sig i Wien har ladet det mangle paa Tak. Mine Herrer, jeg har i lang Tid over en Menneskealder været Vrig en loyal Rabe. Da haad jeg jeg saa for det? Imeffisjonen af Bosnien og Serzegovning — hvor jeg og mine Forskredere har kæmpet fejrrigt for vort Hoffes Befrielse fra Tyrkeraaget — blev mig bekendt i samtidig med Bagerne og Soma-gerne i Cettinje. Det er lige drøft nok — ikke sandt!“

„Mon De ikke, mine Herrer, kan forslaa, at jeg under disse Omstændigheder har haft hele min Autoritet behov for at holde mig tapre og dukt franske Hoff tilbage fra nderligaaende Skridt!“ Svad i Mørker. Skal alle de Krigsforanstaltninger ved vort Gæstiver til, hvis det ikke er for et udsfordre og forlede os? Der maa imidlertid endnu ogsaa regnes med mig som dette Lands Hæder. Og jeg kan forsikre, at vore Hæere vil vise sig at være en ufordøjelig Mundfuld i en hvilken som helst Maade.“

Hæderen lader sin Haand falde tungt i Bordet, saa det ryster og knager. „De er, efter hvad jeg hører, Krigskammerater fra Mantjuriet. Nuvel, mine Herrer, skulde Montenegro i min Tid komme i Krig, saa indbyder jeg Dem herved begge til at melde Dem i mit Hovedkvarter. De skal være velkomne, og jeg indbyder Dem for god Behandling.“

Hæderen rejste sig, ringer og lader bringe to immuffe, store Portætter af sig selv. Efter at have signeret dem, rækker han os hver et af dem og siger: „Modtag dette Billede som Pant paa mit Lykke og til Grindring om Deres Besøg hos den gamle Hæder af de sorte Hæere. Voffelig Hæder tilbage til deres Hæderland. Jeg ønsker for Dem, at De endnu længe maa kunne virke for Ophjæning om Sandhed og Ret.“

Saa er Samtalen omme — og Cettinje har mistet sin første og eneste Tiltrækning. Den grimme. Af K. P. Madjen. (Sluttet.)

Hvor er Natten lang, naar man ikke kan sove. Minutterne rinder saa langsomt — et efter et — draabvis. Og mellem Draaberne jidder man vilkaarlig og tæller Hjulenes Slag mod Skinnerne — saa og saa mange fra den ene til den anden.

Hu og da knalder det under Hjulene og Skint som af Lyn strejfer Vinduerne, idet man farer forbi en Station eller en By. Hvor nær ved Tøden er man ikke i et faadant Njeblik. En Mand — en eneste bliver jeg eller falder i Svæn i den sene Natteime eller glemmer en lille Ting — et Spor — et Signal, et Telegram, eller der er kommen det mindste Brud paa en Skjeme — og det lange Tog med den dyre Kast af Menneskeliv løber galt og knuses. At og til holder Toget. Og de samme Scener gentager sig. Uro i Gangene, Naab af Konkurrenterne, ilende Hoff, paa Perronen en Summen af Stemmer. Endelig Stilhed, et Slag med Kloffen, Afgangsskjens rullende Trille, og vi farer atter ind i Mørket.

Jeg kunde ikke sove. Af og til gled jeg ind i en let Slummer, men vaagnede atter, naar Toget holdt. Saaledes gik Time efter Time. Endelig faldt jeg i Svæn, og da jeg vaagnede, var alle de medrejsende jegue-ud, men lige overfor mig sad han.

Han sad tilbagekænt i Krogen, og hans store Fine, der saa dukt ind i Skuggen fra de sænkedte Bryn, hvilede sitrende paa mig. Der var noget rugende i hans Blik — noget forbrøderisk, syntes jeg. I Opaagningens første uflare Njeblik forekom han mig at være en udbrudt Fange eller et Menneske, der var paa Vej til at begaa et eller andet ugjælligt — maaske et Mord. Maaske-primede han paa at morder mig.

Med et let Gys rettede jeg mig op og gned Øjnene. Han blev sidende lige ubevægelig og sitrende paa mig — forskende og gennembørende. Svad tænkte han mon paa? At han ikke havde noget øndt i Sinden overfor mig, blev jeg klar over i samme Njeblik, jeg var bleven saa vaagen, at min Bevidsthed fungerede normalt; thi havde det været Tilfældet, vilde Vejliggheden jo have været mangelfuld gunstigere, medens jeg saa og sov.

Men hvem var han? Det maatte jeg have underjagt. Men møder paa Mejer Tusinder af Mennesker, som slet ingen Interesse opvækker hos en. Man ser dem, passerer forbi dem, sidder maaske nogle Timer sammen med dem i en Kuffet eller sidder ved samme Bord som de paa et Hotel eller en Restaurant; naar de faa er forsvundet fra vor Bane, er de i samme Njeblik forsvundne af vor Bevidsthed. Man sølste ikke den mindste Trang til at faa noget at vide om dem.

Men saa træffer vi pludselig et Menneske, der ved det første Blik fanger vor Opmærksomhed, saa vi naar lyst til at kende det nærmere — i det mindste at vide, hvem det er. Et faadant Menneske var den

grumme Mand, der sad over for mig. Han lod ikke til selv at ville komme mig i Møde. Saa maatte jeg gaa ad den eneste Vej, der frembød sig — indlede en Samtale. Vejliggheden tilbød sig som af sig selv — eller — det var maaske mig, der greb den i Flugten. Udenfor i Dagningens Halvmørke kunde jeg skimte et skirfetaarn noget borte; det gav mig Anledning til at sige: „Er Württemberg protestantisk?“ „Naturlig.“

Hvad var det? Svad var det, jeg hørte og saa? Skete der et Mirakel, eller blev jeg egentlig først i vaagen, saa jeg bare havde drømt det hele om den grimme Mand. Jeg hørte en Røst saa smuk, at jeg ikke ofte har hørt dens Lige — en Bas saa dyb, saa ren, saa blød og saa fuld af Belyhd. Det var, som om en dyb Streng paa en Harpe havde fyldt Kuppelen med sin stærke, bløde Klang.

Og det, jeg saa, var næsten endnu mere mærkeligere. Jeg saa en Hærandring i det grimme Ansigt, som paa en Gang næsten forbløffede mig og bragte mig til at skamme mig over mine Tanker om denne Mand. Aldrig har jeg set en saa bludelig Hærandring hos et Menneske. Han sølste de hvære Bryn, og Lampens dampede Lys faldt paa to store, dejlige Fine, hvorfra alt det truende og lændende var ganske forsvundet, fra hvis mørke Pupiller der straalende et Lys af Mildhed og Effelighed, der lagde sig forvandlede over hele det øvrige Ansigt.

Heat PERFECTION Die Kaffelovn (Udbyret med røgrtri Opjændelse) til det Bærelse, man ønsker opvarmet — den passer til ethvert Bærelse i Huset. Den har en røgrtri Brænder, der absolut forhindrer Røg og Lugt — stru Bægen op eller ned saa langt som De ønsker. — Messing-Beholderen tager 4 Lts. Die og giver en gloende Hede i 9 Timer. Udbyret i Japan and nickel. En Ornament hvorforhelst. Enhver Den er garanteret.

Den grimme. Af K. P. Madjen. (Sluttet.) Hvor er Natten lang, naar man ikke kan sove. Minutterne rinder saa langsomt — et efter et — draabvis. Og mellem Draaberne jidder man vilkaarlig og tæller Hjulenes Slag mod Skinnerne — saa og saa mange fra den ene til den anden.

Hu og da knalder det under Hjulene og Skint som af Lyn strejfer Vinduerne, idet man farer forbi en Station eller en By. Hvor nær ved Tøden er man ikke i et faadant Njeblik. En Mand — en eneste bliver jeg eller falder i Svæn i den sene Natteime eller glemmer en lille Ting — et Spor — et Signal, et Telegram, eller der er kommen det mindste Brud paa en Skjeme — og det lange Tog med den dyre Kast af Menneskeliv løber galt og knuses.

Men møder paa Mejer Tusinder af Mennesker, som slet ingen Interesse opvækker hos en. Man ser dem, passerer forbi dem, sidder maaske nogle Timer sammen med dem i en Kuffet eller sidder ved samme Bord som de paa et Hotel eller en Restaurant; naar de faa er forsvundet fra vor Bane, er de i samme Njeblik forsvundne af vor Bevidsthed. Man sølste ikke den mindste Trang til at faa noget at vide om dem.

Men saa træffer vi pludselig et Menneske, der ved det første Blik fanger vor Opmærksomhed, saa vi naar lyst til at kende det nærmere — i det mindste at vide, hvem det er. Et faadant Menneske var den

FRI OVN- OG KOMFUR-BOG 64 Sider Fri. Skriv efter den i Dag! Denne Bog vil spare Dem fra \$12 til \$30, naar De kober en Ovn eller Komfur. Den forklarer, hvorledes de bedste og fineste Ovn og Komfurer i Verden er lavet og giver Anvisning om, hvordan de bedste er at kobe. Hoosier Ovn og Komfurer fra Fabrik til Forbrug. Er fabrikeret af svært og stærkt Kvalitet Materialer, smukt afslødet, med alle nye Forbedringer og nyeste Model. Garanteret i 1 Aars Tid, skadet af en Million Dollars. "Hoosier" er fremstillet af det bedste Staal. Et Børn kan passe dem. \$12.50 i post 50 Dage fri Prøve. Ingen Prøve at betale. Skriv efter Fri Bog om Komfurer og Ovn specialt fra Hoosier. HOOSIER STOVE CO., 314 State St., Marion, Ind.

PIANO Ønsker De god Værd for Deres Penge? Vi har bygget den største Piano-fabrik i Verden i Lobet af de sidste 45 Aar. Lad os sende Dem frit Beskrivelse og Pris paa 20 ledende Instrumenter samt Oplysning om vore nye Affektionsplan. Vi sender Pianoer over alt og giver fuldstændig Garanti for at Tonekvaliteten er af de bedste. Alle Priser særdeles rimelige. SÆRLIGT GODT KØB paa brugte Steinway, Webers, Lyons & Healy's og Washburn's Pianoer. Disse Instrumenter er saa godt som nye. Musiklærere og Elever vilde paaskønne Instrumenternes udmærkede Egenskaber. Skriv i Dag. LYON & HEALY 20 Adams St., Chicago